

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zwalniać od obowiązku posiadania dowodów, o których mowa w ust. 1, na określonych obszarach Państwa w odniesieniu do wszelkich lub tylko niektórych rodzajów budowli i w odniesieniu do wszystkich lub tylko niektórych grup zobowiązanych.

3. Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustali w drodze rozporządzenia wykaz materiałów budowlanych, których dotyczy obowiązek określony w ust. 1.

4. Przepis, ust. 1 odnosi się do inwestora, a do wykonawcy budowy w przypadku, gdy budowa lub roboty zostały wykonane z materiałów dostarczonych przez wykonawcę.

Art. 2. 1. Kto wykrocza przeciwko przepisom art. 1 ust. 1, podlega karze grzywny, a ponadto obowiązany jest ponieść odpowiedzialność na rzecz Skarbu Państwa w wysokości wartości cennikowej, a w razie niemożności jej ustalenia — w wysokości wartości rynkowej materiałów budowlanych, których legalne nabycie lub uzyskanie nie zostało udowodnione.

2. W sprawach określonych w ust. 1 orzeka właściwy sąd powiatowy.

3. Odpowiedzialność określona w ust. 1 następuje niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karnej wynikającej z innych przepisów.

Art. 3. Organy finansowe prezydium powiatowych (dzielnicowych) rad narodowych przy współdziałaniu organów architektoniczno-budowlanych obowiązane są sprawdzać, czy osoby wskazane w art. 1 ust. 1 i 4 posiadają dowody legalnego nabycia lub uzyskania materiałów budowlanych określone w tym przepisie, i w przypadku ich braku przekazują sprawę do organów ścigania, które kierują sprawę na drogę postępowania sądowego.

Art. 4. Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi rodzaje dokumentów stwierdzających legalne nabycie lub uzyskanie materiałów budowlanych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury ustali zakres i tryb sprawdzania tych dokumentów.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

163

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie funduszu zakładowego na rok 1961 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłowych zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Cukrowniczego.

§ 2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek podanych w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Łączna kwota wypłat na cele, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), nie może przekroczyć 8,5% osobo-

wego funduszu płac pracowników stale zatrudnionych, wykonanego przez przedsiębiorstwo w roku sprawozdawczym.

§ 4. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. (poz. 163).

ODPISY NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY W PRZEDSIĘBIORSTWACH ZGRUPOWANYCH W ZJEDNOCZENIU PRZEMYSŁU CUKROWNICZEGO

1. Przez planowany osobowy fundusz płac rozumieć należy planowany skorygowany osobowy fundusz płac. Łączna kwota skorygowanych planowanych rocznych funduszy płac poszczególnych przedsiębiorstw nie może być wyższa od globalnego limitu rocznego osobowego funduszu płac zatwierdzonego dla przemysłu cukrowniczego na rok 1961.

2. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację rozumieć należy akumulację obliczoną od produkcji towarowej, na którą składa się ilość produkcji wytworzonej w przedsiębiorstwie zarówno z buraków cukrowych pochodzących z własnej kontraktacji, jak i otrzymanych w ramach przerzutów

z innych przedsiębiorstw — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy Wytwórni Alkoholu Bezwodnego, Rafinerii Soli Potasowych oraz Wytwórni Lodu Suchego Cukrowni Chełmża, Wytwórni Rozpuszczalników i Cytrynianu Wapnia oraz Warsztatów Mechanicznych Cukrowni Racibórz, Wytwórni Rozpuszczalników Cukrowni Przeworsk, Wytwórni Cukierków Cukrowni Lublin oraz Wytwórni Noży Dyfuzyjnych we Włochach. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację w wyżej wymienionych jednostkach rozu-

mieć należy akumulację ze sprzedaży produkcji i usług z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

4. Za podstawę porównawczą (bazę) dla obliczeń zasadniczego i dodatkowego funduszu zakładowego przedsiębiorstwo przyjmuje akumulację obliczoną przy uwzględnieniu planowanych na rok 1960 rozmiarów produkcji cukru po koszcie i cenach jednostkowych rzeczywistych, realizowanych w kampanii 1960 r. w warunkach planu na rok 1961. Łączne rozmiary planowanej na rok 1960 produkcji cukru, przyjęte przez przedsiębiorstwa przy obliczaniu podstawy porównawczej (bazy), wynoszą w skali Zjednoczenia 1.200 000 ton.

5. Dla obliczenia zasadniczego funduszu zakładowego, kwoty poprawy akumulacji oraz tabeli odbisów dodatkowego funduszu zakładowego w przedsiębiorstwie, które w roku 1960 nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, przyjmuje się akumulację zaplanowaną na rok 1960 od produkcji towarowej w warunkach planu na rok 1961 — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

6. Niezależnie od korekt przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) przy obliczaniu funduszu zakładowego w przemyśle cukrowniczym koryguje się ponadto:

- 1) przy określaniu podstawy porównawczej (bazy):
  - jednostkowy koszt rzeczywisty w kampanii 1960 r. o kwotę w wysokości różnicy kosztów stałych na jednostkę wyrobu przy produkcji planowanej na rok 1960 i przy produkcji wykonanej za rok 1960,
- 2) przy określaniu podstawy porównawczej (bazy) oraz poprawy wyniku:
  - akumulację:
    - a) o różnicę dodatnie i ujemne z tytułu zmian zawartości cukru w burakach cukrowych,
    - b) o skutki finansowe zmiany planowanego asortymentu cukru oraz zmiany planowanych w okresie kampanii 1961 r. przerzutów buraków.

7. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie powiększa się o odpisy z tytułu:

- 1) odstąpienia przez przedsiębiorstwo w ramach przerzutów buraków cukrowych na rzecz innego przedsiębiorstwa — w wysokości 3 zł za tonę buraków odstąpionych w ramach przerzutów,
  - 2) przebielenia cukru surowego i cukrów żółtych pochodzących z importu — w wysokości 20 zł za tonę cukru białego otrzymanego z przebielenia,
  - 3) wyprodukowania cukru białego kryształu rafinowanego w przedsiębiorstwie, nie posiadającym rafinerii, w wysokości 40 zł za tonę, jeśli wyprodukowany cukier został zakwalifikowany do sprzedaży jako cukier rafinowany,
  - 4) polepszenia jakości cukru białego kryształu zwykłego przy uzyskaniu zabarwienia:
    - poniżej 0,7° do 0,6° Stammera — w wysokości 2 zł za tonę,
    - poniżej 0,6° do 0,5° Stammera — w wysokości 4 zł za tonę,
    - poniżej 0,5° do 0,4° Stammera — w wysokości 6 zł za tonę,
    - poniżej 0,4° Stammera — w wysokości 8 zł za tonę,
  - 5) polepszenia jakości cukru surowego przeliczonego według Rdt — w wysokości 2 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 93,5° Rdt do 94,0° Rdt, w wysokości 5 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 94,0° Rdt,
  - 6) 50% zysku osiągniętego od zrealizowanych nie planowanych dodatkowych usług nieprzemysłowych oraz dodatkowej produkcji — pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia tych usług i produkcji przez Zjednoczenie Przemysłu Cukrowniczego.
8. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie zmniejsza się w razie:
- 1) gorszej jakości cukru kryształu zwykłego przy uzyskaniu stopnia zabarwienia:
    - powyżej 1,0° do 1,2° Stammera — o 2 zł za tonę,
    - powyżej 1,2° Stammera — o 4 zł za tonę,
  - 2) gorszej jakości cukru surowego wyliczonej według Rdt:
    - poniżej 93° Rdt — o 3 zł za każdą tonę cukru.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.
Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45,— zł, półrocznie 27,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 4, § 5, poz. A. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.